

Ὁ ἐπιστήμων διαφέρει τοῦ ἀμαθοῦς μόνον καθ' ὅσον ἀρύεται τὴν ἀμάθειάν του ἐξ ἀνωτέρας πηγῆς.

(Ρεϋσκολλάρδος).

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι τὸ ἀθάνατον δένδρον τῆς πίστεως, καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτοῦ λίαν ἀπερισκέπτως ἐνίοτε ἀποξέοντες τὸν κορμὸν του, τρέφονται ἐκ τῶν θείων αὐτοῦ καρπῶν, καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν σκιάν του ἐπανέρχονται καὶ ἀνκαπύονται. Ἡ ἀπιστία τῶν κριτικῶν δύναται ν' ἀποκόψῃ ὅπου θέλει ἐκ τοῦ δένδρου τούτου τῆς ζωῆς, ὁ χυμὸς αὐτοῦ εἶναι ἀνεξάντλητος καὶ ἡ βλάστησις ἀτελεύτητος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀναρίθμητοι γενεαὶ θέλουσι λάβει ἀναψυχὴν καὶ περηγορίαν εἰς τὰ δεινὰ τῆς ἐπιγείου ὁδοιπορίας των

(Πέτρος Βράιλας Ἀρμένης. Φιλοσοφικαὶ μελέται).

Οὐδεμίαν ἔχει εὐτυχίαν ὁ ἀνθρώπινος βίος ἀνταξίαν τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος· αὐτὸς μόνος δύναται νὰ μᾶς δώσῃ δεῖγμα τῆς εὐφροσύνης τοῦ μέλλοντος βίου καὶ δι' αὐτοῦ μόνον δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν ζωὴν τῶν ἀγγέλων ἐν τῷ οὐρανῷ.

(Μέιν Ρέϊδ).

Τὸ πᾶν εἶναι μέγα, ἐνθα ἐνυπάρχει ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, τὸ πᾶν δὲ μικρὸν ἄνευ αὐτῆς, οὐδ' αὐτῶν τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων ἐξαιρουμένων.

(Σατωδριανδ).

Ἡ φιλοστοργία εἶναι πράγματι ἡ ἀληθὴς συγγένεια.

(Jules Claretie).

Βιβλίον καλὸν εἶναι φίλος πιστός, καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ εἶναι εὐεργέτης τῆς κοινωνίας.

(Μακώλεϋ).

Μὴ κρίνης ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, διότι ταῦτα τὰ ἔκαμεν ὁ ράπτης.

Μὴ τὸν κρίνης ἀπὸ τὴν καταγωγὴν του, διότι καὶ ὁ Κᾶϊν κατήγετο ἐξ ἀρίστης οἰκογενείας.

Μὴ τὸν κρίνης ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀτυχίαν του ἐν τῷ κόσμῳ διότι πολλοὶ ἀποτυγχάνουν ἐπειδὴ εἶναι τίμιοι.

Μὴ τὸν κρίνης ἐκ τῆς γλώσσης του, διότι καὶ ὁ ψιττακὸς ὁμιλεῖ, ἀλλ' ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι εἰμὶ ἀπλοῦν ὄργανον ἥχων.

Μὴ τὸν κρίνης ἀπὸ τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διαμένει, διότι αἱ σαῦραι καὶ οἱ ποντικοὶ πολλάκις κατοικοῦν εἰς τὰ πολυτελέστατα παλάτια.

(Δίκινς).

Πᾶσα γνῶσις ἀξίζει τόσον, ὅσον χρησιμεύει.

(Γλαδστων).

Ὁ φθονὼν ὁμολογεῖ σιωπηλῶς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ φθονομένου.

(Johnsou).

Πᾶς ἀληθὴς σοφὸς εἶναι καὶ μετριόφρων καὶ ἀπλοῦς.

(Jules Verne).

Αἱ εὐγενεῖς φύσεις εὐρίσκουσιν ἡδονὴν ἐν τῇ αὐταπαρνήσει καὶ τῇ θυσίᾳ. Γνωρίζουν ὅποια πικρία τὰς ἀναμένουν, ἀλλὰ γνωρίζουν ὡσαύτως, ὅτι εἶναι ἀρκούντως ἰσχυραὶ ἵνα ὑποφέρωσι καὶ τὰς νικῇσωσιν.

(Albert Delpit).

Ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη εἶναι ὁ ἀριστος φύλαξ τῆς συζυγικῆς τιμῆς.

(Henry Gréville).

Τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἀνάμνησις. Εἶναι τὸ εὐωδέστερον μέρος τῆς καρδίας, ἀποσπώμενον διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ ἑτέραν καρδίαν καὶ τὴν ἀκολουθήσῃ πανταχοῦ.

(Georges Send).

Ἀργὰ ποῦ φεύγει ὁ καιρὸς, ὅταν περνᾷ μὲ λύπαις!

(Σαϊκσπῆρος).

Ἄλλ' οἱμοὶ! ἡ ψυχὴ θλίβεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ σώματος, τὸ ἠθικὸν πάντοτε κάμπτεται πρὸ τοῦ ὕλικου, καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως ἐκπνέει ἕνεκα χυδαίων ὀρέξεων.

(Μέιν Ρέϊδ).

Ἡ μὲν ψυχικὴ παραφορὰ ὁμοιάζει πρὸς τὸ βιαίως ἐκρεῶν ὕδωρ, ἀφοῦ θραύσῃ τοὺς συνειργόντας αὐτὸ ἐντὸς τῆς κοίτης αὐτοῦ φραγμούς, αἱ δὲ κακαὶ ἔξεις ἢ τὰ πάθη πρὸς τὸ ὕδωρ τὸ ὑποσκάπτουν καὶ βαθύνουν ὅσημέραι τὴν κοίτην δι' ἧς διέρχεται.

(Κάντιος) Antropologie § 46.

Πάντοτε ἐθεώρησα τὴν γυναῖκα ὡς τὸ ἐντελέστερον τῶν πλασμάτων, διότι, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν εἶναι πολλῷ εὐκολώτερον νὰ εὕρῃ τις παρ' αὐτῇ καρδίαν ἀγαπῶσαν.

(Ἰωσήφ Γαριβάλδης).

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχεν ἀξίαν τὸ νὰ ἐκτελῇ τις τὸ καθήκον του, ἂν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος δὲν ἐσπάραττε τὰ σπλάγχνα.

(A. Mattahog. A. Arnould).

Πρὸ πολλῶν αἰῶνων φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι μέγας λίθος πολύτιμος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ, καὶ ζητεῖται πάντοτε ἄνευ ἐλπίδος.

Ἀλλ' ὅχι· ἡ εὐτυχία εἶναι μᾶλλον μωσαϊκὸν συγκείμενον ἐξ ἀπειρῶν μικρῶν λίθων οἱ ὅποιοι καθ' ἑαυτοὺς μὲν μικρὰν ἔχουσιν ἀξίαν, ἀλλ' ἐνούμενοι ὁμοῦ καλλιτέχνως ἀποτελοῦσι χάριεν σύνολον. Ὅταν κατορθώσῃ τις νὰ ἐκτιμῇ τὰς στιγμιαίας ἀπολαύσεις, ἃς ὁ οὐρανὸς ἀποστέλλει εἰς πάντας, ἡ ζωὴ καθίσταται εὐχάριστος. Διατί νὰ ἀτενίζω μὲν πάντοτε μακρὰν πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ ὑπάρχουσι τόσα ὠραῖα ρόδα εἰς τὸν κῆπον, ὃν κατοικοῦμεν; Κατ' ἐμὲ ἡ αἰτία, δι' ἣν δὲν εὐρίσκομεν τὴν εὐτυχίαν, εἶναι ἴσως διότι τὴν ζητοῦμεν.

(Mme de Girardin).

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῇ ΚΥΡΙΑ ΕΛΕΝῇ Η. ΑΡΧΟΝΤΙΔΟΥ
ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

—1—

Ε. Ἐπὶ τῆς φαίδρας μορφῆς σου, τῆς ἀβρᾶς καὶ ἑρασμίας
εἰς τὸ φωταυγές σου ὄμμα τὸ γλυκὺ καὶ γελαστόν,
διακρίνει τις τὸ βάθος τῆς ἀδόλου σου καρδίας,
ὅπερ πλῆθος ἐσωκλείει περιβλέπτων ἀρετῶν.

—2—

- Δ. Λευκή είσαι ως τὰ κρίνα, ως αὐτὰ ἀγνή, γλυκεῖα,
θελκτικὴ, χαριτωμένη, καὶ συγχρόνως ἐμβριθής,
γοητεῖαν διαχέει ἢ τερπνὴ σου ὁμιλία,
ἀδελφὴ ἀξία εἶσαι τῶν ἀγγέλων, νὰ κληθῇς.

—3—

- Ε. Εὐειδὴς εἶσαι τὴν ὄψιν, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν ἐπίσης
ροδαλὴ, γαληνιαία ὡς τὸ μάγον λυκουγές
τύπον κόρης οὐρανίας σὲ διέπλεσεν ἡ φύσις,
ἀμιγῇ κακίας πάσης, ὥσπερ ὕδωρ διαυγές.

—4—

- Ν. Νέφος κόμης μελιχρύσου στεφανοῖ τὴν κεφαλὴν σου
καὶ κυκλοῖ τὸ μέτωπόν σου ὡς ἄκτις ἡλιακή,
εὐφροσύνην ἀποπνέει ἢ φιλομειδὴς μορφή σου
τὴν χαρὰν παντοῦ σκορπίζει, ὡς ἐλπίς μαγευτικὴ.

—5—

- Η. Ἡ ζωὴ σου, εἶθε φίλη, νὰ παρέρχηται ἡρέμα,
ὡς ἀνοίξεως ἡμέρα ἢ ὡς ὥρα χρυσαυγῆς,
εἶθε πάντοτε νὰ φέρῃς τῆς χαρᾶς τὸ θεῖον στέμμα
καὶ τὸν βίον μειδιῶσα νὰ διέλθῃς ἐπὶ γῆς.

Ἐν Ἀθήναις 28 Αὐγούστου 1892.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ Ι. ΚΑΛΟΣΤΥΓΗ

ΜΗ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Μὴ μ' ἀγαπᾷς ξανθοῦλα μου τρελλή,
Ἀγάπη μὲ τὴν βίαν δὲν γυρεύω,
Ἐγ' ὅμως ποῦ πονῶ γιὰ σὲ πολὺ,
Θὰ σὲ λατρεύω.

Μ' ἀρέσει νὰ περνᾶω τὸν καιρὸ
Μὲ ἔρωτα, δροσάτο μου λουλουδί,
Τὸν πόνο μου νὰ λέγω τὸν πικρό,
Μὲ τὸ τραγοῦδι.

Κ' ἂν τύχη, γαλανή, καμμιὰ φορά,
Τὸν πόνο μου σ' ἐκείνο νὰ γνωρίσης
Καὶ μάρμαρο ἂν εἶσαι περὶ σκληρό,
Θὰ μ' ἀγαπήσης.

Γιατὶ θὰ ἰδῇς γλυκερὰ μου γαλανή,
Πιστὸν ἀληθινὸ τὸν ἔρωτά μου
Κι' ἀγάπη θεὸ νὰ βρῇς παντοτεινή,
Εἰς τὴν καρδίᾳ μου.

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗ Μ' ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗΣ

Ὁ! μὴ μ' ἐγκαταλείψης,
φιλτάτῃ μου ψυχῇ,
τὰ δάκρυα λυπῆσου
ποῦ χύνω σὰν βροχή.

Λυπήσου τὰ δεινὰ μου,
τοὺς ἀναστεναγμούς,

καὶ τῆς καρδίας τοὺς τόσους
καὶ τρομεροὺς παλμούς.

Ἀφοῦ μ' ὠρκίσθης πίστιν,
τί μὲ περιφρονεῖς;
Θυμᾶται ἡ σελήνη
ἂν σὺ τὸν λησμονῇς.

Καὶ τοὺς θερμούς σου ὄρκους,
'ποῦ μ' ἐδίδεις σκληρὰ
τοὺς λησμονεῖς κι' ἐκείνους;
Ὡμὲ! τί συμφορά.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΔΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

Ἐν Καίρῳ

ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Τόσων ἐτῶν πολὺδακρυσ ἡμέραις λησμονοῦσα,
ἢ πόρρωθεν ἐμπνέουσα τὸν ποιητὴν της μούσα,
τὰς κλεῖδας τῆς καρδίας της εἰς ξένον αἶφνης δίδει
καὶ ὥσει κόρη τοῦ συρμοῦ τὸν φίλον της προδίδει.
Θὰ ἦτο ἴσως ἔμπορος ἢ πλούσιος τὸ χρῆμα,
καὶ ὅχι στίχων βαφιδὸς ὡς ὁ Ῥαούλ, τί κρίμα!
Αἱ κλεῖδες τῆς καρδίας μας αἱ κλεῖδες τοῦ ταμείου
καὶ ἥλιος σωσίβιος ἢ λάμψις τοῦ χρυσοῦ!
Οὐδὲν οὐδὲν ἐκτός αὐτοῦ καὶ ἡ ἀτομικότης;
τὸ πνεῦμα; ἡ ὑπεροχὴ; γελοία ματαιότης!....
μόνον καρδίας πρὸς στιγμὴν ποιητικὰς πλανῶσα
καὶ ἐκ ψυχίων εὐτελῶν τῆς φήμης ὅμως, ζῶσα.
Πολλάκις σύννου ἐκτοτε τὸν ποιητὴν μου εἶδον
ἀλλ' ὑψιφρόνως βαίνοντα καὶ ἐμπλεων ἐλπίδων
ἐν πλήρει πεποισήσει
ὅτ' ἤθελεν ὀψέποτε αὐτὴ μετανόηση.
Ταλαίπωροι! νομίζετε τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ
ὡς μόνην εὐτυχίαν σας καὶ ὡς σκοπὸν τοῦ βίου
Βαδίζετε τῶν πόθων σας τὴν λάμπουσιν σκοτίαν
ἄνευ ἰδέας εὐγενοῦς χωρὶς, χωρὶς καρδίαν.
Ἐν χρηματοκιβώτιον! ἡ κόρη ἐθαμβώθη.....
καὶ σβύνονται διὰ μιᾶς τοσούτων χρόνων πόθοι.
Ὁ Κροῖσος ἀντικαθιστᾷ τοῦ ποιητοῦ τὸ πνεῦμα,
ὁ τελματώδης ὕλισμός, τοῦ νάματος τὸ ρεῦμα.
Καὶ ὅμως δὲν παρέρχονται τρεῖς μῆνες καὶ ἡ κόρη,
ἥτις τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν ὀλβίως ἐθεώρει.
Μεταμελεῖται καὶ θρηνεῖ κρουνοὺς δακρύων χύνει,
Αἶ! τί νὰ γίνη...

Τὴν βασανίζει ἐριννὺς ἢ μεταμέλειά της
ἀλλ' εἰν' ἀργά, δὲν ὠφελοῦν πλέον τὰ δάκρυά της.
Ὁ ποιητὴς ἐκήδευσεν τὸν ἔρωτα ἐκείνον,
τὸ φροῦδον καὶ τὸ μάταιον οἰκτεῖρων τῶν γηϊνῶν,
οἰκτεῖρων τὴν ἀνήκουστον τῆς κόρης ἀστασίαν
τοὺς ψευδοφίλους ἄσπασμούς καὶ τὴν ὑποκρισίαν.
Μάτην ἐκείνη βλασφημεῖ τὴν τύχην ἢ τὸ χρῆμα
ἐκείνος βαίνει μειδιῶν πρὸς τὸ μοιραῖον μνηῆμα,
διότι ἂν ἐσβέσθησαν τοῦ βίου του οἱ πόθοι,
οὐχ ἦτιον ἐξ ἀγνώμονος ἐχίδνης διεσώθη.

ΦΡΕΑΤΤΕΥΣ